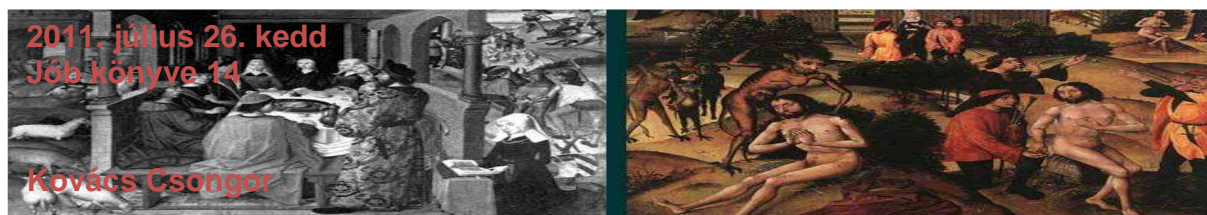

IGAZSÁG ÉS ÉLET

Folyóirat a lelkipásztori és nevelői munka számára

Lectio continua – Bibliaolvasó kalauz alapján

2011. július 26. kedd
Jób könyve 14

Kovács Csongor

A halál után nincs reménység

^{14,1}Az asszonytól született ember rövid életű, tele nyugtalansággal. ^{14,2}Kihajt, mint a virág, majd elfonnyad, árnyékként tűnik el, nem marad meg. ^{14,3}Még az ilyen embert is rossz szemmel nézed, engem is törvénybe idézel?! ^{14,4}Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli? Nincs egyetlen egy sem. ^{14,5}Ha meg vannak határozva napjai, ha számon tartod hónapjait, ha határt szabnál neki, amit nem léphet át, ^{14,6}akkor légy hozzá elnéző, hogy békén lehessen, és legyen annyi öröme, mint egy napszámosnak! ^{14,7}Még a fának is van reménysége: ha kivágják, újból kihajt, és nem fogynak el hajtásai. ^{14,8}Még ha elvénül is a földben gyökere, ha elhal is a porban csonkja, ^{14,9}a víz illatától kihajt, ágakat hoz, mint a csemete. ^{14,10}De ha a férfi meghal, lehanyatlik, ha az ember kimúlik, hova lesz? ^{14,11}Elfogyhat a víz a tengerből, a folyó kiszikkadhat, kiszáradhat, ^{14,12}de az ember nem kel föl, ha egyszer lefeküdt: az egek elmúltáig sem ébrednek föl, nem serkennek föl alvásukból. ^{14,13}Bárcsak elrejténél a holtak hazájában, ott rejtegetnél haragod elmúltáig! Kiszabnád időmet, azután újra gondolnál rám. ^{14,14}Ha meghal a férfiú, életre tud-e kelni? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak be nem következik a fordulat. ^{14,15}Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kívánczoznál kezed alkotása után. ^{14,16}Akkor még lépteimet is megszámlálnád, de nem tartanád számon vétkem. ^{14,17}Zacskóban volna lepecsételve minden vétkem, és eltörölnéd bűneimet. ^{14,18}Még a hegy is szétomlik, ha ledől, és a kőszikla is elmozdul helyéről. ^{14,19}A köveket is lekoptatja a víz, a föld porát is elsodorja az ár. Így pusztítod el a halandó reménységét. ^{14,20}Hatalmaskodol rajta szüntelen, s el kell mennie. Eltorzítod arcát, és úgy bocsátod el. ^{14,21}Ha tisztességre jutnak fiai, ő nem tudja. Ha semmibe veszik őket, nem veszi észre. ^{14,22}Teste csak saját fájdalmát érzi, lelke csak magát gyászolja.

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

A barátok a könyv drámájának a karakterei, és tanulságos, sőt mi több szórakoztató látni az ő fejlődésüket – nem önmagukban, hanem ahogyan lépésről lépésre Jób pszichológiai és vallási fejlődésen megy keresztül, ennek fényében láthatjuk a barátok állapotát is. A barátok min-

tegy Jób alter-egóiként is értelmezhetőek: milyen is lenne Jób a megpróbáltatások, sorscsapások nélkül. Ahogy Jób a barátaival küzd, úgy küzd meg önmagával – legalábbis azzal, aki volt. Jób egy új, és visszavonhatatlanul megváltozott hitéleti-vallási átalakuláson megy keresztül.

A 14. részben Jób az embervoltról egy gyönyörű elégiában vall. Nem ez az első alkalom, hogy saját nyomorúságos állapotát paradigmaként állítja az emberiség sorsával kapcsolatosan (vö. 3,20–23; 7,1–2.17–18), ezen túlmenően pedig az embervolt egészéről medítál, melyet a saját megtapasztalásai világítanak meg.

Csak a 13–17. versekben, a fejezet közepén kerül a saját ügye a középpontba, mind az elején, mind a fejezet végén általános érvényűen, az “asszonytól született ember”-ről beszél (14,1). Semmi új vagy szokatlan nincs abban az összegzésben, melyet a halállal kapcsolatban leszögez, hogy ti. Azon túl nincsen élet, így nincs több reménye egy fának sem, mint egy embernek (14,7). A halál után vágyakozás egy bizonyos értelemben menedéket jelent az ember számára, ahol már Isten haragja nem ér el, és ahonnan egy bizonyos időben felkelhet, egy új, megújult életre, megújult közösségre Istennek, ahol már helyreáll Isten és ember között is a kommunikáció (14,15). Ez azonban Jób szerint semmi más, mint egy lehetetlen álom, Az emberi tapasztalat csak addig terjed, hogy időről-időre Isten semmivé teszi az ember reményét (14,19). Ez a lehetetlen álom Jóbot cselekvésre sarkallja, hogy Istenhez folyamodjon.